

Sagen sattes til Forhandling.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Jeg har den Ære for det høje Landsting at forelægge et fra Folketinget oversendt Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 77 af 12. Marts 1923, § 4, angaaende ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplering af Hærens Bygninger, Øvelsespladser og Beholdninger. Lovforslaget gaar ud paa, at i Lovens § 4, hvor der er bevilget et Beløb paa 30 Mill. Kr. til Supplering af Hærens Beholdninger af Materiel m. v., ændres Tallet 30 Mill. Kr. til 23½ Million, saaledes at der i de følgende Finansaar fra 1. April 1931 at regne anvendes ½ Mill. Kr. aarlig. Dette Lovforslag er blevet vedtaget i Folketinget med Tilslutning fra det radikale Venstre og Socialdemokratiet, medens Venstre og det konservative Folkeparti har stemt imod. Jeg havde haabet, at ogsaa disse to Partier havde kunnet give deres Tilslutning til Lovforslaget.

Det var i 1923, at det i Tilslutning til Militærordningen af 1922 blev vedtaget at give en Bevilling paa 30 Mill. Kr., fordelt med 3 Mill. Kr. paa 10 Aar, til ekstraordinær Anskaffelse af Vaaben og Ammunition til Hæren. Paa det Tidspunkt, da denne Lov blev vedtaget, stod Kronen i en Kurs af 71. Da vi omkring 1925 fik Kronen i Pari, blev der paa de allerfleste Finanslovbevillinger foretaget en Nedskæring og Tilpasning af Bevillingerne paa ca. 10 pCt., og siden er der Gang paa Gang af Hensyn til Prisniveauet, af Hensyn til Parikronen, foretaget Nedsættelser paa saa at sige samtlige Bevillinger paa Finansloven. Et af de faa Beløb, der staar urørt, er de 30 Mill. Kr., her er Tale om. Naar man Gang paa Gang fra det konservative Folkeparti og fra Venstre møder Krav om Tilskud til Kommunerne, møder Krav her og der om, at der skal ydes Bevillinger, synes jeg, at man ogsaa burde være med til at stille Beløb til Raadighed i Stedet for her at stille sig uvillig.

Naar jeg har foreslaaet at nedsætte Beløbet 30 Mill. Kr. til 23½ Mill. Kr., betyder det, at vi i de Aar, hvor Kronen ikke var naaet Pari, har regnet med det fulde Beløb, saaledes som det var bevilget; men fra 1925, da vi altsaa fik Kronen i Pari, foreslaar vi en Nedskæring af Beløbet, idet der kunde spares 6½ Mill. Kr. Det forekommer mig, at vi netop i Tider som dem, vi er inde i, kunde anvende de 6½ Mill. Kr. paa en bedre Maade end her, hvor man oven i Købet foretager Anskaffelse af Ting, som ikke en eneste er sikker paa der bliver

Brug for. Det har Gang paa Gang været nævnt, at man maatte have en ny Militærordning. Det er ikke min Mening her at ville indlede en Militærdebat — det bliver der Lejlighed til for det høje Ting at komme ind paa forhaabentlig inden alt for længe —, men det forekommer mig dog, at det at anvende et saadant Beløb til Ting, som man ikke er sikker paa der vil blive Anvendelse for, vilde være urimeligt. Den idelige Anvisning paa at foretage Nedsættelser af saa at sige alle Bevillinger, Kravet til Regeringen Gang paa Gang om Nedskæring, Tilpasning, synes jeg kommer til at staa i en underlig Belysning, naar vi kommer med et Beløb, der er bevilget paa en Tid, hvor Kronen stod i 71, og siger: Skal vi ikke her foretage en Nedskæring, en Tilpasning, og man saa svarer: Nej, det vil vi ikke. Vi har en hel Del Love, hvor den sidste Paragraf lyder: „Denne Lov gælder ikke for Færøerne“. Jeg synes, at Venstre, der særlig er ivrig for Kravet om Tilpasning og Nedskæring, burde sige: Dette gælder dog ikke de militære Bevillinger. Her synes man fra Venstres Side at ville gøre en Undtagelse, ingen maa røre de militære Bevillinger. Men man kan ikke komme fra, at de 30 Mill. Kr. er et ganske andet Beløb nu, end da det blev bevilget. Jeg vil derfor henstille til de to ærede Partier, der var mod Forslaget i Folketinget, om de ikke kunde tænke sig, at der nu var Grund til at slutte sig til det. Jeg er sikker paa, at i Tider som dem, vi nu er inde i, vil der paa mange andre Omraader være god Brug for de 6½ Million.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Hauch: Jeg maa være enig med den højtærede Forsvarsminister i, at der paa nærværende Tidspunkt ikke foreligger nogen egentlig Grund til at optage en almindelig Debat om vor Militærordning, idet vi jo kan forvente, at der inden saa længe vil komme til at ligge et Forslag paa Tingets Bord, der, saa sandt man kan se i Øjeblikket, nok kan give Anledning til Debat og betydelige Overvejelser. Men jeg ønsker alligevel, foranlediget af den højtærede Ministers Bemærkninger, at sige, at dette Ting saa vel som det høje Ministerium og den højtærede Forsvarsminister jo ved, at der i 1922 ved Gennemførelsen af den nye Forsvarsordning i Virkeligheden skete en meget betydelig Nedsættelse.

Det Forslag, vi her behandler, er for saa vidt en gammel Bekendt, som vi sidste